

Arrest

nr. 147 236 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 15 februari 1983 geboren in Suleimaniyah, Irak. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U groeide op in de Kanishkhan-wijk met uw ouders, broers en zus. U ging tot het derde middelbaar naar school. U was gepassioneerd door film en video en heeft uw talent op eigen houtje en met behulp van internetcursussen ontwikkeld. U klom op tot monteur/regisseur van videoclips, reclamefilmpjes en tevens enkele films. Op basis van uw montagewerk kreeg u enkele prijzen, zoals de prijs van de beste monteur op Koerdisch niveau, toebedeeld. In 2012 trouwde u met mevrouw (T.K.H.R.) (o.v.X) en verhuisden jullie naar de wijk Kurd City.

In februari 2014 begon u te werken aan een film met de naam 'Esta'. U schreef zelf het scenario en regisseerde het werk. De boodschap van de film had te maken met het ontmoedigen van

zelfmoordaanslagen en terrorisme. Half maart was de film klaar. Op 10 april 2014 werd hij vertoond in het culturele centrum te Suleimaniyah. Diezelfde avond werd u al door onbekenden opgebeld. De beller bekritiseerde uw film en zei dat de film de islam in een slecht daglicht stelde. Uw bloed mocht vergoten worden. U antwoordde dat u trots op uw werk was en nog veel meer films hierover wenste te maken. De volgende dag ging u naar de 'asaesh' (veiligheidsdienst) en lichtte er uw probleem toe. Deze zeiden dat ze u niet konden helpen. U heeft vervolgens uw broer en zus ingelicht en trok bij hen in samen met uw vrouw. Diezelfde avond werd u door het tijdschrift Photo gebeld. Ze feliciteerden u met uw film en namen een interview af. U vertelde hen dat u bedreigd werd. Twee dagen later werd u wederom opgebeld en liet men u verzen uit de koran beluisteren. Op 2 juni werd u 's avonds opgebeld en dreigde men ermee u te onthoofden. Jullie verbleven tot aan jullie vertrek uit het land bij uw broer en zus. In tussentijd kreeg u meermaals dreig telefoons. U werd gevraagd naar een televisiezender te stappen en openlijk uw excuses aan te bieden en tevens uw film nietig te verklaren.

U heeft Irak verlaten op 7 juni 2014. U reisde samen met uw echtgenote naar Istanbul in Turkije. De volgende dag stapten jullie in een vrachtwagen en reisden jullie verder naar België. Jullie kwamen aan in België op 17 juni 2014 en verklaarden zich diezelfde dag vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart neer van u en uw vrouw, een origineel nationaliteitsbewijs van u en uw vrouw, een usb stick met erop een videoclip, een paar beelden van u aan het werk alsook de film 'Esta', een artikel in verband met uw film en de daar uit voortvloeiende bedreigingen, internetartikels in verband met dreigementen van andere artiesten en journalisten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Volgens uw verklaringen bent u Irak moeten ontvluchten omwille van bedreigingen gelinkt aan de vertoning van een film met de naam 'Esta.' U legt een USB-stick neer waarop deze film te zien is. Vooreerst dient er echter aangestipt te worden dat deze film in het geheel niet past in het profiel dat u van zichzelf portretteert. U stelt dat u zich bezighield met het monteren van reclame- en videoclip (CGVS p. 8-9) Ook op uw facebookpagina blijkt dat u veeleer bezig bent met 3D-animatie, speciale effecten en muziekvideo's (zie infomap). Er zijn nauwelijks sporen terug te vinden van enig politiek engagement. Naast een drietal posts in verband met de acties van ISIS in augustus 2014 kan enig politiek engagement geenszins afgeleid worden uit uw facebookprofiel. U bent veeleer gepreoccupeerd met de nieuwste technologische evoluties op het vlak van cinema. Het is in dat opzicht dan ook opmerkelijk dat u plots een film zou maken en vertonen die de praktijk van zelfmoordaanslagen en terrorisme aanklaagt. Bovendien zijn er evenmin aanwijzingen dat u broedt op nog meer films in deze stijl. Dit alles roept twijfels op bij uw bewering deze bijzonder risicovolle film te hebben gemaakt en deze te hebben vertoond aan het publiek in Sulemaniya.

Verder kan u geenszins aannemelijk maken dat deze film daadwerkelijk vertoond werd aan het grote publiek. U verklaarde dat de film op 10 april 2014 vertoond werd. U, de acteurs en cameraman zouden aanwezig geweest zijn en u werd naderhand gefeliciteerd, zo zegt u (CGVS man p.13). U heeft echter geen enkel begin van bewijs op basis waarvan u kan aantonen dat de film die avond effectief in het openbaar vertoond werd. U heeft geen aankondiging in verband met de première van die avond, u kan geen flyer neerleggen noch de programmatie van het cultureel centrum waarin de film getoond werd (CGVS man p.12, p.18). Volgens uw verklaringen zijn dergelijke publicaties niet gebruikelijk in uw land. Dit is bevreemdend. Men zou nochtans verwachten dat er op een of andere manier publiciteit gemaakt wordt voor de programmering van het cultureel centrum. Ook u zelf heeft op geen enkele manier reclame gemaakt om mensen naar de vertoning van uw film te lokken. U had geen budget hiervoor, zo verklaarde u (CGVS man p.18). U bent echter wel actief op verschillende sociale mediasites zoals twitter, instagram en facebook (zie infomap). Het lijkt dan ook voor de hand liggend dat u via deze kanalen uw film zou promoten. Ook dit heeft u niet gedaan. U wenste in geen geval reclame voor uw film te maken. U bent zo niet, zegt u. U achtte het meer opportuun dat mensen via via met uw film in contact zouden komen en hem zien, zonder dat u er reclame voor maakte (CGVS man p.19). Dit staat echter in schril contrast met de vele posts op uw facebookpagina. Op deze pagina's zijn er foto's te zien tijdens de opnames van het programma 'Shofere' waaraan u meewerkte. U poseert er met zangers en u toont er de nieuwste evoluties op het vlak van 3D-animatie en -creatie. Er zijn echter nauwelijks sporen van uw politiek engagement terug te vinden op uw facebookpagina's en evenmin is er enig spoor van uw film "Esta" te bespeuren (zie infomap). U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat de film daadwerkelijk aan het grote publiek vertoond werd.

Volgens uw verklaringen werd u door onbekenden naar aanleiding van uw film bedreigd. Gevraagd of er nog andere leden van de crew, de acteurs of de cameraman bedreigd werden, moest u het antwoord

schuldig blijven. U wist het niet en had er niet eens naar geïnformeerd (CGVS man p.15, p.18, p.19). Ook dit mag verbazen. Als u bedreigd werd, nota bene naar aanleiding van een project dat u zelf heeft geleid, kan er toch logischerwijze verwacht worden dat u zou informeren bij uw medewerkers hoe het met hen gesteld is. U ging ervan uit dat het niet zo was, anders zouden ze u wel geïnformeerd hebben, zo beweerde u (CGVS man p.19). Dat u zich niet informeerde over de reikwijdte van de dreigementen en naar de stand van zaken wat betreft de andere leden van de crew, is uiterst merkwaardig en doet ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Het gaat immers om essentiële elementen om uw eigen risico voor vervolging correct te kunnen inschatten.

Ter staving van uw dreigementen legt u een artikel neer van het tijdschrift Photo. Ook dit artikel is een print/ kopie. U wist niet in welke editie van het tijdschrift het artikel zou verschijnen (CGVS man p.17, p.18). Hoewel u zegt er van overtuigd te zijn dat het artikel daadwerkelijk verschenen is, heeft u zelf nooit gezien dat het stuk effectief gepubliceerd werd in het tijdschrift (CGVS man p.17). U werd geïnterviewd op 11 april en het artikel is gedateerd op 12 april. Aangezien u het land pas in juni verlaten hebt, is het bovendien veeleer opmerkelijk dat u geen origineel exemplaar van het artikel of het tijdschrift kan voorleggen. Volgens uw echtgenote was het artikel immers wel reeds verschenen in het tijdschrift. Ze beweerde dat jullie te bang waren om een exemplaar te gaan kopen. Ook dit is niet geloofwaardig. Ondanks het feit dat jullie dermate bang waren om vermoord te worden, blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat ze nog steeds dagelijks naar haar werk ging (CGVS vrouw p.5, p.6). Aangezien uw vrouw bleef werken, is het ongeloofwaardig dat ze niet langs een kiosk kon gaan om een origineel exemplaar van het tijdschrift te gaan kopen. De authenticiteit van het artikel kan dan ook niet aangetoond worden.

Bovendien kunnen er eveneens een aantal inhoudelijke opmerkingen geformuleerd worden met betrekking tot het artikel. Vooreerst blijkt dat u, ondanks het feit dat u zelf bedreigd werd, de naam en familienaam van uw cameraman (B.M.) in het artikel laat vermelden. Dit is vreemd. Men zou verwachten dat u de identiteit van de andere mensen die meewerkten aan het project niet voor het grijpen gooit, aangezien u omwille van de film bedreigd werd. U geconfronteerd met deze opmerkingen, laat u zich ontvallen dat (B.M.) 'slechts' een cameraman is (CGVS man p.18). U heeft, zoals supra reeds aangehaald, nooit geïnformeerd of de man daadwerkelijk bedreigd werd (CGVS man p.18). U gevraagd waarom u de dreigementen vermeldde tijdens het interview, antwoordde u dat u wilde dat iedereen op de hoogte was van de dreigementen voor het geval dat er iets met u zou gebeuren (CGVS man p.17). Dat u zomaar de naam van een medewerker in het artikel vermeldt en hierdoor ook zijn veiligheid potentieel in het gedrang brengt, is bijzonder opmerkelijk en roept twijfels op bij de waarachtigheid van dit stuk.

In dit opzicht is het bovendien bevreemdend dat u geen andere media gecontacteerd hebt of van uw problemen melding gemaakt heeft op de sociale netwerksites. U geconfronteerd met deze bedenking liet optekenen dat u vreesde dat het erger zou worden als u het probleem op grote schaal bekend zou maken. Als u deze afweging maakte, is het evenwel niet aannemelijk dat u de informatie wel aan een tijdschrift meedeelde en u dit deed, zo zegt u, vanuit de motivatie dat deze aan het grote publiek bekend gemaakt werd (CGVS man p.17). U geconfronteerd met deze bedenking, zegt dan weer dat u vreesde dat de mensen u zouden verwijten dat u wilde opscheppen (CGVS man p.17). Ondanks het feit dat de dreigementen aan uw adres publiek gemaakt werden via het artikel in het tijdschrift, heeft u er bovendien geen reactie op gekregen vanuit uw achterban (CGVS man p.18). Ook dit mag verbazen. Men zou immers verwachten dat er vanuit de filmwereld enige reactie zou komen. Dit was klaarblijkelijk niet het geval. U slaagt er met andere woorden niet in om aan de hand van het artikel de dreigementen te ondersteunen, daar zowel inhoudelijke als vormelijke opmerkingen de authenticiteit van het document hypothekeren.

Wat betreft de dreigementen zelf dient er aangestipt te worden dat u in de periode tussen 10 april en 2 juni verschillende keren bedreigd werd. Na 2 juni viel het stil. Ook dit is merkwaardig. U verklaarde dat u de tijd kreeg om publiekelijk uw fout recht te zetten. Er werd u echter geen deadline opgelegd. Ondanks het feit dat u geen gehoor gaf aan de eis, heeft u nadien niets meer vernomen in verband met de dreigementen (CGVS man p.20, p.21). Ook dit is niet aannemelijk.

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen het feit dat u Irakees bent en afkomstig bent uit Suleimaniyah en met uw huwelijksakte toont u aan dat u getrouwd bent. De artikels die u neerlegt in verband met de dood van journalisten, kunstenaars en filmmakers werpen geen ander licht op uw persoonlijke vrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Suleimaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. Het verzekerde een strenge beveiliging van haar grens, verwierf controle over de betwiste gebieden in de provincies Ninewa en Kirkuk en ontving op haar grondgebied 300.000 (overwegend soennitische) IDP's die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich uitsluitend in Centraal-Irak en het KRG-gebied ondervindt nauwelijks enige impact van de strijd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Kirkuk en Diyala. ISIS ontplooiden weliswaar strijders langs de grens met de semi-autonome Koerdische regio, maar verklaarde meermaals geen intentie te hebben om Noord-Irak aan te vallen. Langs de grens tussen KRG-gebied en Centraal-Irak vonden slechts een aantal kleine schermutselingen tussen de Koerdische troepen en ISIS plaats, doch deze waren steeds van zeer korte duur.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige ISIS. Daarnaast vormden gedeelten van het Koerdische noorden in het verleden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, wat resulteerde in een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. Er vonden in 2014 dan ook geen luchtaanvallen plaats. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 300.000 (overwegend soennitische) IDP's uit Centraal-Irak die het ISIS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoeker meent dat de subjectieve analyse van zijn profiel niet afdoende is om zijn betrokkenheid bij het maken van de film Esta tegen te spreken. Uit de neergelegde stukken (onder andere de film en de foto's) blijkt dat hij deze film heeft gemaakt. Hij benadrukt dat hij geen politiek engagement *sensu stricto* heeft, maar door de film de jeugd niettemin wenste te waarschuwen voor de gevolgen van een aansluiting bij de islamitische groeperingen die in de regio actief zijn.

Verzoeker stelt dat het moeilijk is om te bewijzen dat de film daadwerkelijk vertoond werd aan het grote publiek. Hij meent samenhangende verklaringen te hebben afgelegd over deze vertoning. De bewering van verweerder dat het bevreemdend is dat er geen publicaties, aankondiging of flyers werden uitgedeeld wordt volgens verzoeker niet gestaafd door enige informatie in verband met dergelijke vertoningen in zijn regio van herkomst. Hij heeft uitgelegd dat er geen reclame werd gemaakt voor de film en dat er 50 à 60 personen naar de vertoning kwamen: vooral kennissen en vrienden van de crew en mensen en jongeren die via via over de vertoning hoorden spreken. Van een “groot publiek” is volgens verzoeker geen sprake. Verweerder heeft geen poging gedaan om na te gaan of de vertoning heeft plaatsgevonden, hetgeen voor verweerder gemakkelijker en minder gevaarlijk is dan voor verzoeker.

Verder wijst verzoeker erop dat hij persoonlijk geviseerd werd omdat hij degene is die de film heeft gemaakt en dat de meeste andere personen als vrijwilligers betrokken waren en niet verantwoordelijk zijn voor de film. Verzoeker vermoedt dat de andere leden van de crew niet bedreigd werden, anders zou hij dit vernomen hebben.

Met betrekking tot het artikel stelt verzoeker als volgt: *“Verzoeker heeft gezegd dat dit artikel “zeker” werd gepubliceerd, daar het om een serieus tijdschrift gaat. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij vermoedt dat het artikel gepubliceerd werd, maar hij kan niet 100% zeker zijn (gehoor p. 18). [...] Het CGVS stelt ook “Volgens uw echtgenote was het artikel immers wel reeds verschenen in het tijdschrift. Ze beweerde dat jullie te bang waren om een exemplaar te gaan kopen”. Deze bewering vloeit voort uit een subjectieve lezing van haar verklaringen (p. 8 van haar gehoor): [...] Verzoeker wenst tevens te benadrukken dat zijn echtgenote niet zomaar naar de school – waar zij als lerares werkte – bleef gaan, maar dat zij zich met de taxi verplaatste, en telkens de nummerplaat van het taxi nam. Allebei hebben duidelijk gemaakt dat ze zeer bang waren in die periode.”*

Waar de bestreden beslissing stelt dat het bevreemdend is dat hij geen andere media contacteerde of van zijn problemen melding maakte, voert verzoeker aan dat hij bezig was met zijn eigen veiligheid en die van zijn echtgenote, dat hij daarover al had verteld aan een journaliste en dit voldoende vond en dat hij het niet groter wou maken en op de voorgrond treden. Vervolgens wijst verzoeker er nogmaals op dat het niet 100% zeker is dat het artikel gepubliceerd werd en herinnert hij eraan dat hij heeft uitgelegd dat hij weinig contact heeft “met ginder”. Hij stelt dat hij drie dreig telefoons heeft gekregen in een periode van twee maanden. Op 2 juni 2014 werd hem gezegd dat hij zijn “fout” publiekelijk diende recht te zetten. Op 7 juni 2014 is hij Irak ontvlucht. Het feit dat de dreigementen na 2 juni stil vielen, is volgens hem helemaal niet merkwaardig.

Verder wijst verzoeker erop dat hij door een onbekende werd aangevallen in het treinstation van Namen. Hij is ervan overtuigd dat de aanval verbonden is met de film die hij gemaakt heeft. Hij heeft een klacht ingediend. Tevens wijst hij erop dat de veiligheidssituatie in KRG-gebied verslechterd is. Hij verwijst naar de “UNHCR position on returns to Iraq” van oktober 2014 en stelt onder verwijzing naar twee internetartikels dat op 19 november 2014 te Erbil een grootschalige aanslag plaatsvond en dat verschillende Iraakse journalisten vermoord werden.

Voorts stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift:

“Het CGVS beperkt zich tot subjectieve beschouwingen omtrent verzoekers verklaringen en bewijsmateriaal.

Het is inderdaad opvallend dat het CGVS geen onderzoeksmaatregelen heeft ondernomen om de veroordeling tot executie van verzoekende partij verder te analyseren.

Verzoekers recht op een eerlijke procedure (en beroepsprocedure) wordt geschonden (algemeen beginsel van goedbestuur, artikelen 41 en 47 van het Europees handvest van de grondrecht van de

Europese Unie, 3 en 13 EVRM), net als het medewerkingsplicht dat op de asielinstanties rust (artikel 4§1 Kwalificatie Richtlijn, artikel 4 K.B. 11 juli 2003 betreffende de procedure voor het CGVS - C.C.E. nr 11 984 van 15 oktober 2013, C.C.E., arrest nr 99 380 van 21 maart 2013).

Hoewel het in de eerste plaats de taak is van de asielzoeker om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken, "artikel 4,1 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het procedure KB van het CGVS, door het Hof van Justitie in zijn arrest HvJ 22 november 2012, MM / Ierland nr. C-31-11, § 65 werd geïnterpreteerd als dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststelling (zie ook RvV 31 mei 2013, nr. 104.137)." (RvV nr. 119 223 van 20 februari 2014)

De missie van het CGVS wordt door de Staatsecretaris asiel en migratie als volgt beschreven:

« Het onderzoek van het CGVS zal alle elementen "à charge" en "à décharge" bevatten. Er is dus geen sprake van een gedeelde bewijslast of een omkering van de bewijslast. De regel dat de asielinstantie tot taak heeft om de relevante elementen van het onderzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, behoort tot de beginselen van behoorlijk bestuur, in bijzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel. Om die reden werd die regel in de memorie van toelichting opgenomen." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen Antwoorden van de staatssecretaris, 19 februari 2013, DOC 53 2555/004 p. 14, <http://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/2555/53K2555004.pdf>).

Het CGVS is trouwens uitgerust is om zulke onderzoeksmaatregelen te nemen.

Nochtans verschaft het CGVS verschaft geen informatie omtrent de risico's voor filmmakers, artiesten en personen die zich tegen extremistische islam verzetten. Het CGVS heeft ook geen poging gedaan om de verantwoordelijke personen of overheidsdiensten van het culturele centrum te Suleimaniyah te contacteren en na te gaan of verzoekers film op 10.04.14 vertoond werd. Het CGVS heeft de betrokkenheid van verzoekende partij in de film Esta niet zorgvuldig nagekeken, en beperkt zich tot blote beweringen en zeer subjectieve beschouwingen. Het CGVS heeft ook geen poging genomen om iemand bij het tijdschrift Photo, waarvan een journalist in contact met de verzoekende partij is geweest, te contacteren.

In een gelijkaardig geval werden de Belgische overheden al veroordeeld wegens een gebrek aan onderzoeken en medewerking :

"103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention.

105. Il résulte de ce qui précède que les autorités internes n'ont pas examiné conformément aux exigences de l'article 13 le bien-fondé des griefs que les requérants faisaient valoir de manière défendable sous l'angle de l'article 3. Partant, il y a eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché aux requérants de ne pas avoir épuisé les voies de recours internes et que l'exception préliminaire de non-épuisement du Gouvernement (paragraphe 57) ne saurait être accueillie. » (EHRM, Singh c Belgique, 2 oktober 2012)

Het gaat hier om substantiële onregelmatigheden die tot de vernietiging van de bestreden beslissing moeten leiden."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een proces-verbaal van zijn klacht na de aanval in het station van Namen (stuk 3) en twee internetartikelen (stukken 4 en 5).

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 25 januari 2015 (bijlage 1) en de COI Focus "Irak. Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer" van 11 juni 2014 (bijlage 2).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het

onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat de analyse van verweerder subjectief is, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet onbevooroordeeld zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker stelt dat het moeilijk is om bewijzen te vinden voor zijn verklaring dat zijn film *Esta* vertoond werd in een cultureel centrum in Suleimaniyah en dat de bewering van het CGVS dat het bevreemdend is dat er geen publicaties, aankondiging of flyers werden uitgedeeld, niet gestaafd wordt door enige informatie met betrekking tot dergelijke vertoningen in zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat verzoeker onder meer zelf verklaarde dat het Ministerie van Cultuur de film gepromoot heeft (gehoorverslag CGVS, p. 12). In dit licht kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat er enige informatie gemaakt werd voor de vertoning van de film. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker actief is op sociale media (*Twitter*, *Instagram*, *Facebook*) (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), doch ook via deze weg maakte verzoeker geen reclame voor zijn film, desondanks zijn bewering dat de interesse voor zijn film "via via" werd opgewekt. Deze sociale media waren daarenboven, gelet op de mogelijkheid van het filteren van toegang en verspreiden van berichten, een goed medium waarvan verzoeker zich had kunnen bedienen teneinde het beoogde doelpubliek te bereiken. Dit klemde des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift benadrukt dat hij met zijn film de jeugd wenste te waarschuwen voor de gevolgen van een aansluiting bij de islamitische groeperingen die in de regio actief zijn.

Verder bestaat er geen rechtsregel die verweerder zou verplichten om in Suleimaniyah na te gaan of de film effectief vertoond werd. Verzoekers stelling dat het voor verweerder makkelijker zou zijn dan voor hemzelf om na te gaan of de vertoning inderdaad plaatsvond, kan bezwaarlijk worden aangenomen. Verzoekers verwijzing naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de rechten van de mens in onderhavig verzoekschrift is niet dienstig aangezien dit arrest, zoals verweerder terecht aanhaalt in zijn nota met opmerkingen, een geheel andere situatie betreft.

Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Verder kan u geenszins aannemelijk maken dat deze film daadwerkelijk vertoond werd aan het grote publiek. U verklaarde dat de film op 10 april 2014 vertoond werd. U, de acteurs en cameraman zouden aanwezig geweest zijn en u werd naderhand gefeliciteerd, zo zegt u (CGVS man p.13). U heeft echter geen enkel begin van bewijs op basis waarvan u kan aantonen dat de film die avond effectief in het openbaar vertoond werd. U heeft geen aankondiging in verband met de première van die avond, u kan geen flyer neerleggen noch de programmatie van het cultureel centrum waarin de film getoond werd (CGVS man p.12, p.18). Volgens uw verklaringen zijn dergelijke publicaties niet gebruikelijk in uw land. Dit is bevreemdend. Men zou nochtans verwachten dat er op een of andere manier publiciteit gemaakt wordt voor de programmering van het cultureel centrum. Ook u zelf heeft op geen enkele manier reclame gemaakt om mensen naar de vertoning van uw film te lokken. U had geen budget hiervoor, zo verklaarde u (CGVS man p.18). U bent echter wel actief op verschillende sociale mediasites zoals twitter, instagram en facebook (zie infomap). Het lijkt dan ook voor de hand liggend dat u via deze kanalen uw film zou promoten. Ook dit heeft u niet gedaan. U wenste in geen geval reclame voor uw film te maken. U bent zo niet, zegt u. U achtte het meer opportuun dat mensen via via met uw film in contact zouden komen en hem zien, zonder dat u er reclame voor maakte (CGVS man p.19). Dit staat echter in schril contrast met de vele posts op uw facebookpagina. Op deze pagina's zijn er foto's te zien tijdens de opnames van het programma 'Shofere' waaraan u meewerkte. U poseert er met zangers en u toont er de nieuwste evoluties op het vlak van 3D-animatie en -creatie. Er zijn echter nauwelijks sporen van uw politiek engagement terug te vinden op uw facebookpagina's en evenmin is er enig spoor van uw film "Esta" te bespeuren (zie infomap). U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat de film daadwerkelijk aan het grote publiek vertoond werd.”

Verder wijst de bestreden beslissing er terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zelfs niet geïnformeerd heeft bij andere medewerkers aan de film of zij al dan niet bedreigd werden. Zijn verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij verantwoordelijk is voor de film, doet hieraan geen afbreuk aangezien verzoeker verklaarde dat de film een afteling bevat met de volledige namen van de acteurs – wiens namen hij zich overigens niet meer herinnert – zodat zij gemakkelijk te identificeren zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 12). Het louter herhalen van zijn verklaring dat hij ervan uitging dat leden van de crew niet bedreigd werden omdat hij dit anders wel zou vernomen hebben, is evenmin een dienstig verweer. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat hij geen nut zag in het vertellen over zijn persoonlijke problemen aan zijn crew omdat alleen verzoeker geïnterviewd werd, daar niet kan worden ingezien hoe verzoeker hier zeker van kon zijn als hij er niet eens naar informeerde.

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker in het interview dat hij op 11 april 2014 gaf, de naam vermeldde van een cameraman die aan de film had meegewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 18 en map 'Documenten' in het administratief dossier). Het is in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij zijn eigen bedreiging tijdens dit interview vermeldde omdat hij wilde dat iedereen ervan op de hoogte was voor het geval er iets met hem zou gebeuren (gehoorverslag CGVS, p. 17), terwijl hij anderzijds zijn cameraman met naam noemt zonder te verifiëren of deze ook bedreigingen ontvangen had.

Wat het interview betreft, dient erop gewezen dat verzoekers echtgenote weldegelijk verklaarde dat zij zeker was dat het artikel met het interview verschenen is (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8). Er kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat zij met de taxi naar haar werk ging, de motivering ter zake in de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht het volgende: *“Ter staving van uw dreigementen legt u een artikel neer van het tijdschrift Photo. Ook dit artikel is een print/ kopie. U wist niet in welke editie van het tijdschrift het artikel zou verschijnen (CGVS man p.17, p.18). Hoewel u zegt er van overtuigd te zijn dat het artikel daadwerkelijk verschenen is, heeft u zelf nooit gezien dat het stuk effectief gepubliceerd werd in het tijdschrift (CGVS man p.17). U werd geïnterviewd op 11 april en het artikel is gedateerd op 12 april. Aangezien u het land pas in juni verlaten hebt, is het bovendien veeleer opmerkelijk dat u geen origineel exemplaar van het artikel of het tijdschrift kan voorleggen. Volgens uw echtgenote was het artikel immers wel reeds verschenen in het tijdschrift. Ze beweerde dat jullie te bang waren om een exemplaar te gaan kopen. Ook dit is niet geloofwaardig. Ondanks het feit dat jullie dermate bang waren om vermoord te worden, blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat ze nog steeds dagelijks naar haar werk ging (CGVS vrouw p.5, p.6). Aangezien uw vrouw bleef werken, is het ongeloofwaardig dat ze niet langs een kiosk kon gaan om een origineel exemplaar van het tijdschrift te gaan kopen. De authenticiteit van het artikel kan dan ook niet aangetoond worden.”* Ten overvloede kan worden opgemerkt dat indien het artikel niet zou zijn verschenen aangezien hij slechts vermoedt dat het artikel werd gepubliceerd (verzoekschrift, blz. 6), dit verzoekers vermeende negatieve publiciteit omtrent de film verder ondergraaft.

Waar de bestreden beslissing terecht op het volgende wijst: *"In dit opzicht is het bovendien bevreemdend dat u geen andere media gecontacteerd hebt of van uw problemen melding gemaakt heeft op de sociale netwerksites. U geconfronteerd met deze bedenking liet optekenen dat u vreesde dat het erger zou worden als u het probleem op grote schaal bekend zou maken. Als u deze afweging maakte, is het evenwel niet aannemelijk dat u de informatie wel aan een tijdschrift meedeelde en u dit deed, zo zegt u, vanuit de motivatie dat deze aan het grote publiek bekend gemaakt werd (CGVS man p.17). U geconfronteerd met deze bedenking, zegt dan weer dat u vreesde dat de mensen u zouden verwijten dat u wilde opscheppen (CGVS man p.17). Ondanks het feit dat de dreigementen aan uw adres publiek gemaakt werden via het artikel in het tijdschrift, heeft u er bovendien geen reactie op gekregen vanuit uw achterban (CGVS man p.18). Ook dit mag verbazen. Men zou immers verwachten dat er vanuit de filmwereld enige reactie zou komen. Dit was klaarblijkelijk niet het geval."*, voert verzoeker aan dat hij bezig was met de veiligheid van zichzelf en zijn echtgenote en dat hij het voldoende vond dat hij reeds aan de journaliste had verteld over de dreigementen, alsook dat hij niet zeker is dat het artikel gepubliceerd werd en dat hij weinig contact heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker komt hier niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Verzoekers bewering dat hij in het station van Namen werd aangevallen omwille van de film Esta, is louter gebaseerd op veronderstellingen. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het feit dat verzoeker een proces-verbaal bijbrengt van de aanval (verzoekschrift, stuk 3), geen afbreuk doet aan het feit dat een proces-verbaal slechts het indienen van een klacht vaststelt en verder gebaseerd is op de verklaringen van de indiener. Hieruit kan geenszins met zekerheid worden afgeleid dat verzoeker in Namen zou zijn aangevallen omwille van het feit dat hij de film Esta gemaakt heeft.

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u Irak moeten ontvluchten omwille van bedreigingen gelinkt aan de vertoning van een film met de naam 'Esta.' U legt een USB-stick neer waarop deze film te zien is. Vooreerst dient er echter aangestipt te worden dat deze film in het geheel niet past in het profiel dat u van zichzelf portretteert. U stelt dat u zich bezighield met het monteren van reclame- en videoclip (CGVS p. 8-9) Ook op uw facebookpagina blijkt dat u veeleer bezig bent met 3D-animatie, speciale effecten en muziekvideo's (zie infomap). Er zijn nauwelijks sporen terug te vinden van enig politiek engagement. Naast een drietal posts in verband met de acties van ISIS in augustus 2014 kan enig politiek engagement geenszins afgeleid worden uit uw facebookprofiel. U bent veeleer gepreoccupeerd met de nieuwste technologische evoluties op het vlak van cinema. Het is in dat opzicht dan ook opmerkelijk dat u plots een film zou maken en vertonen die de praktijk van zelfmoordaanslagen en terrorisme aanklaagt. Bovendien zijn er evenmin aanwijzingen dat u broedt op nog meer films in deze stijl. Dit alles roept twijfels op bij uw bewering deze bijzonder risicovolle film te hebben gemaakt en deze te hebben vertoond aan het publiek in Sulemaniya."

Verzoeker voert verder geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die als vaststaand beschouwd worden: *"De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen het feit dat u Irakees bent en afkomstig bent uit Suleimaniyah en met uw huwelijksakte toont u aan dat u getrouwd bent. De artikels die u neerlegt in verband met de dood van journalisten, kunstenaars en filmmakers werpen geen ander licht op uw persoonlijke vrees."*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar een nota van UNHCR en wijst hij erop dat er op 19 november 2014 te Erbil een grootschalige aanslag plaatsvond (verzoekschrift, stuk 4) en dat er in Irak verschillende journalisten gedood werden (verzoekschrift, stuk 6).

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de nota van UNHCR van oktober 2014 betrekking heeft op de positie van UNHCR met betrekking tot een intern vestigingsalternatief voor Iraakse vluchtelingen. *In casu* is er evenwel geen sprake van een intern vestigingsalternatief. Verder voegt verweerder een update toe aan zijn nota met opmerkingen van de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Irak, waarin de aanslag van 19 november 2014 te Erbil werd opgenomen (bijlage 1), doch een eenmalig bijkomend incident doet geen afbreuk aan de uitgebreide en op meerdere bronnen gesteunde informatie in de update van deze COI waaruit blijkt dat er heden voor burgers in Noord-Irak geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aangaande het artikel over de dood van journalisten in Irak (verzoekschrift, stuk 5), dient erop gewezen dat dit artikel geen betrekking heeft op verzoekers regio van afkomst (Noord-Irak/KRG-gebied). Verzoeker brengt dan ook geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie (map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en bijlagen 1 en 2 bij de nota met opmerkingen) onjuist of achterhaald is.

Gelet op het voorgaande stelt verweerder terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen:

"Verweerder voegt vervolgens aan onderhavige verweernota een update van de reeds in het administratief dossier aanwezig informatie betreffende de veiligheidssituatie in Noord-Irak toe. Uit deze informatie (COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Noord-Irak van 25 januari 2014). Uit deze informatie blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, in casu de provincie Suleymaniah

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische Peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), geleidelijk opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden.

De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vond de voorbije acht jaar twee grootschalige aanslagen plaats in KRG-gebied, met name in september 2013 en in november 2014. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 900.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRG-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints werd en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder soennitische IDP's.

De spanningen om olie en budget zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal- Iraakse regering weliswaar op scherp, maar deze ontdooiden na het aantreden van premier Abadi en het olie-akkoord dat eind 2014 werd afgesloten. De blijvende spanningen om ondermeer de betwiste gebieden hebben nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

Verweerder besluit dat uit hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincie Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS